

PUHE VKP(b):n KESKUSKOMITEAN TÄYSISTUNNOSSA

tammikuun 19 pnä 1925

Otin puheenvuoron kannattaakseni kaikin voimin toveri Frunzen ehdotusta. Mielestäni meidän pitää tässä päättää kolmesta seikasta.

Ensiksi, pitää hyväksyä toveri Frunzen ehdotus uusista määrärahoista — 5 milj. ruplaa, kaikkiaan 405 miljoonaa.

Toiseksi, on tehtävä päätös toveri Frunzen vahvistamisesta Vallankumouksellisen Sotaneuvoston puheenjohtajan tehtävään.

Kolmanneksi, puolue on velvoitettava tukemaan kaikin voimin uutta Vallankumouksellista Sotaneuvostoa työntekijöillä.

Minun on sanottava, että viime aikana, meidän talouselintemme erinäisten kasvaneiden tarpeiden yhteydessä, sen yhteydessä, kun taloudelliset ja kulttuuritarpeet ylittävät meidän mahdollisuutemme, on meillä muodostunut eräänlaisia likvidoimismielialoja armeijan suhteen. Meillä on tovereita, jotka puhuvat, että armeija on jarrut päällä laskettava vähitellen hajalle ja muutettava miliisiksi. Kysymys ei ole miliisisysteemistä, vaan rauha-armeijasta, armeijan muuttamisesta tavalliseksi miliisiksi, joka ei voi olla valmis sotilaallisten selkkausten varalta.

Minun on sanottava mitä jyrkimmin, että tuollaisesta likvidoimismielialasta on tehtävä päättävästi loppu.

Miksi? Siksi, että kansainvälinen tilanne on alkanut viime aikana muuttua perusteellisesti. Kypsyys uusia edellytyksiä, jotka ennustavat meille uusia selkkauksia, ja meidän on oltava valmiina niiden varalta. Kysymys interventioista käy jälleen ajankohtaiseksi.

Minkälaisia ovat nämä tosiasiat?

Ensinnäkin, siirtomaaliikkeen ja yleisen vapautusliikkeen voimistuminen Idässä. Intia, Kiina, Egypti, Sudan ovat imperialismin tärkeitä tukikohtia. Siirtomaaliike kasvaa ja tulee kasvamaan näissä maissa. Tämä seikka ei voi olla kiihottamatta suurvaltojen hallitsevia kerroksia meitä vastaan, Neuvostoja vastaan, sillä ne tietävät, että siemenet, joita joutuu tuohon otolliseen maaperään Idässä, itävät ja nostavat oraita. Nostavat ehdottomasti.

Toinen tosiasia: on syntymässä selkkauksia Pohjois-Afrikassa, Marokon ja Tunisin seutuvilla. Tämän yhteydessä on käynnissä voimain uudelleen ryhmitys, uusi valmistautuminen uusia sotilaallisia selkkauksia varten imperialistien välillä. Se, että Espanja on joutunut tappiolle Marokossa⁴; se, että Ranska kurottaa kynsiään Marokkoa kohti; se, ettei Englanti siedä Ranskan voimistumista Marokossa; se, että Italia koettaa käyttää uutta tilannetta ojentaakseen kyntensä Tunisiin; se, etteivät toiset valtiot salli sitä; se, että Englanti ja Ranska yrittävät kilvan taata itselleen kaikin keinoin vaikutusta Balkanin maissa, Itävalta-Unkarin hajoamisen seurauksena muodostuneissa uusissa valtioissa,—kaikki tämä muistuttaa meille tuttuja tosiasioita edellisen sodan historiasta, muistut-

taa viime sotaa edeltäneitä tosiasioita. Albanian tapah-
tumat eivät ole suinkaan sattuma⁵, se on suurvaltojen
taistelua vaikutusvaltansa varmistamiseksi tällä pie-
nellä lohkolla. Kaikki tämä on osoituksena siitä, että
kaikkiialla Euroopassa on käynnissä voimien valmistelu
ja niiden uudelleen ryhmitys Kauko-Idässä alkaneiden
selkkausten yhteydessä ja Pohjois-Afrikassa avautuvien
uusien näköalojen yhteydessä. Kaikki nämä ovat
uuden sodan edellytyksiä. Ja uusi sota ei voi olla
koskettamatta meidänkin maatamme.

Kolmas tosiasia: vallankumouksellisten mielialojen
kasvaminen työläisten keskuudessa Englannissa. Se
on ensiarvoisen tärkeä tosiasia. Englanti on määräävä
maa Euroopassa. Englannin ammattiliittojen Pääneu-
voston ja Työväenpuolueen välillä alkanut kahtia-
jakautuminen, alkaneet ja yhä syvenevät rakoilemiset
Englannin Työväenpuolueen sisällä—kaikki tämä on
osoituksena siitä, että siellä on kehkeytymässä jotakin
vallankumouksellista, jotakin uutta. Se huolestuttaa
Englannin hallitsevia piirejä. Se ei voi olla kiihoitta-
matta niitä Neuvosto-Venäjästä vastaan, sillä voimistuva
liikehtiminen Englannissa käy ystävyysten merkeissä
Venäjää kohtaan.

Neljäs tosiasia: näiden edellytysten yhteydessä,
joista edellä puhuin, sen yhteydessä, että sodan edel-
lytykset kypsyvät ja että sota voi, ei tietenkään
huomenna eikä ylihuomenna, vaan muutaman vuoden
kuluttua, käydä kiertämättömäksi, sen yhteydessä,
että sota ei voi olla kärjistämättä myös sisäistä, val-
lankumouksellista kriisiä niin Idässä kuin Lännessä-
kin, sen yhteydessä eteemme ei voi olla asettumatta
kysymys siitä, että on oltava valmiina kaikkeen.

Mielipiteeni on, että vallankumousliikkeen voimat Lännessä ovat valtavat, ne kasvavat, ne tulevat kasvamaan ja ne voivat johtaa siihen, että ne saattavat siellä täällä syöstä porvariston vallasta. Asia on siten. Mutta niiden on kovin vaikea pysyä pystyssä. Siitä ovat selvänä osoituksena reunamaiden, esimerkiksi Eestin ja Latvian, esimerkki. Kysymys armeijastamme, sen mahdista, sen valmeudesta nousee ehdottomasti eteemme elintärkeänä kysymyksenä selkkauksien satuessa meitä ympäröivissä maissa.

Tämä ei merkitse, että meidän pitäisi sellaisessa tilanteessa nousta ehdottomasti aktiiviseen toimintaan jotain vastaan. Se on väärin. Jos joillakin esiintyy sellaista sävyä, niin se ei ole oikein. Meidän lippunamme on edelleenkin vanhaan tapaan **rauhan lippu**. Mutta jos sota alkaa, niin me emme voi istua kädet ristissä,—meidän pitää astua esiin, mutta astua viimeisenä. Ja me esiinnyimme heittäksemme vaakalaudalle ratkaisevan **punnuksen**, sellaisen, joka painaa vaakalaudan meidän hyväksemme.

Tästä seuraa johtopäätös: on oltava valmiina kaikkeen, valmennettava armeijaamme, varustettava sitä vaatteilla ja jalkineilla, koulutettava sitä, parannettava aseistusta, parannettava kemiallista varustusta, ilmavoimia ja yleensä nostettava Punainen Armeijamme asian vaatimalle tasolle. Kansainvälinen tilanne vaatii meiltä sitä.

Siksi olen sitä mieltä, että meidän on päättäväisesti ja horjumatta otettava varteen sotalaitoksen vaatimukset.